

den Forklaring, som besangaaende findes i Udvalgets Betænkning, udtalt sig paa et libet trostende Maade. Ministerens Erklæring gik nemlig ud paa, at den Sag havde sin overordentlig store Vansteligheder; selv om det var nok saa libet, hvorom der var Spørgsmaal, selv om det kun gjaldt om at staffe Kirken „en Nøst“, saa vilde det dog være forbundet med overordentlig store Vansteligheder. Men det er sandelig libet trostende for os at høre, og for Kirken selv at fornemme, at det er al den Udsigt, der skulde kunne gives den, og det paa en Tid, hvor Regjeringen staaer som villende føre den hele almindelige kirkelige Reform igjennem. Hvorledes er det muligt at sige, at det er det, man skal stræbe hen til, og at det er for den Sags Skyld, at der lægges saamegen Vægt paa det, som vi i dette Diehlik umiddelbart beskæftige os med, og saa med det Samme at sige, at det Aller vigtigste, det paa en eller anden Maade, i en mere eller mindre bekleben Form at staffe en Fyldestgjørelse af Grundlovens § 75 tilstede, skulde være næsten utænkligt, det formaaer jeg ikke at indsee. — Naar den ærede Minister i Forbindelse dermed har sagt, at medens Forsatningsagen vilde kunne tage en overordentlig lang Tid, saa skulde man vel vente med overhovedet at give Love paa det kirkelige Gebeet, og har sagt dette som en Bebreidelse mod Fleertallets Opfattelse af Forholdet, saa staaer det Modsatte jo netop i Betænkningen; der er netop sagt, at det ikke kan statueres, at der slet ingen Lovgivelse i kirkelige Sager skulde kunne finde Sted, forinden Forsatningen kommer tilstede, og dernæst er det jo heller ikke Meningen, fordi man beder om en samlet Overveielse, at derfor, hvad Udførelsen angaaer, Alt ogsaa i Virkeligheden skulde komme frem heelt og samlet. I saa Henseende kan jeg henvise den ærede Minister til hans Forgængers Udtalelse i Lovudkastets Motiver og hans Udtalelse i det andet Thing, hvor det ofte klart og tydeligt er sagt, at det, hvorpaa det kommer an, det er kun, at man kan overskue det Hele,

og at man under Overveielser har Sammenhængen og Conseqventsen af det Hele for Øie, saa at man veed, hvorhen man styrer, og med hvilke Midler der styres, men at derfor, naar det Hele under Et er overveiet, meget vel enkelte Forandringer kunne komme først, og saa det Andet følge bagefter. — Naar den høitærede Minister ligeoverfor den Uttring, der findes i Betænkningen om Uklarhed med Hensyn til den paatænkte Kirkecommissions Op-gave, har sagt, at hans Program med Hensyn til Kirkecommissionen var det samme, som hans Forgængers, saa er det dog virkelig Tilfældet, at der hverken i dette Lovudkasts Motiver eller i nogen Udtalelse af Biskop Kierkegaard, medens han var Minister, foreligger Noget, som i saa Henseende kunde give tilstrækkelig Oplysning. Af den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Krieger) blev det før sagt, at Biskop Kierkegaard ved sin Personlighed kunde siges at være sit eget Program, og det er der vistnok Meget i; men om det end var tilstrækkeligt for Biskoppen selv, saa er det dog umuligt, at det kan være tilstrækkeligt nu, da han er traadt af, og jeg skal tillade mig at sige, at der her navnlig ved 1ste Behandling var givet Biskop Kierkegaard en særlig Leilighed, en særlig Anledning til at udtale sig i denne Retning, men der fremkom imidlertid ingen Udtalelse derom, saa den ærede Minister vil forgjæves søge sin Forgængers Program, hvilket han siger er hans i denne Sag. Der er imidlertid ogsaa fra den ærede Minister fremkommet Uttringer, som skulde give directe Oplysning, idet han siger, at han ved kirkelige Reformers vil bestræbe sig for Selvbestemmelse og Frihed i Kirken og for Folkelighed i Kirken. Dette er — synes mig — saadanne almindelige Betegnelser, som intet Tilstrækkeligt oplyser, selv om man ikke vil gaae saa vidt, som et æret Medlem her i Nærheden (Bloug), da han ved at omtale disse samme Betegnelser i et andet Medlems Foredrag kaldte dem Phraser; det er saadanne almindelige ubestemte Ord, at man ikke i dem har